

A melegség időszaka...

Kaliforniából érkezett turista létemre nem voltam hozzászokva a decemberi maró hideghez, ami Washingtonban várt. Ez jócskán kedvét szegte vakációs hangulatomnak. Tekintettel a jeges szélre, a hőmérséklet -20 °C alá süllyedt. Azért botorkáltam be a távolsági buszjáratok állomására, hogy felmelegedjek. Itt kaptam leckét ennek az évadnak az igazi értelmezéséből – furcsa módon éppen egy hajléktalantól.

Miután letelepedtem a váróterem egyik padjára, kezemben egy csésze forró kávéval, a meleg lassanként átjárta a kezemet és lábamat. Láttam, hogy néhány hellyel odébb hajléktalan férfi ücsörög és nagyon sok vacsoravendég özönlik az emeleti vendéglőből a nagy előcsarnokba. Finom ételek mennyei illata arra csábított, hogy fontolóra vegyem a korai vacsorázás gondolatát. Szomszédom sóvárgó tekintete nyilvánvalóvá tette, hogy az ő figyelmét sem kerülte el az illatözön. Azon töprengtem, vajon mennyi ideje már, hogy nem evett semmit. Arra számítottam, hogy odajön hozzám alamizsnáért, és örömmel tettem volna eleget kérésének, de erre nem került sor. Minél világosabban láttam át ezt a helyzetet, annál kegyetlenebbnek tűnt a férfi megpróbáltatása. Az agyam harcolni kezdett a szívemmel: az előbbi azt tanácsolta, hogy törődjek a magam dolgával, az utóbbi sürgetett, hogy azonnal hozzak ennivalót a hajléktalannak.

Miközben bennem küzdelem dúlt, jól öltözött fiatal pár bukkant fel. A férj szólította meg az éhezőt. – Bocsásson meg, uram. A feleségem és én most vacsoráztunk meg, és az éhségünk nem volt olyan nagy, mint ahogyan gondoltuk. Nem szeretnénk jó ételt elpocsékolni. Kisegítene bennünket azzal, hogy igénybe venné ezt? – A szívélyes idegen nagy műanyag tartályban ennivalót nyújtott át. – Isten áldja meg mindkettőjüket. Boldog karácsonyt! – hangzott a hálás válasz. Örültem a látottaknak, de bosszantott tettekrekeszségem hiánya. Figyeltem, miként viszonyul a szomszédom váratlan szerencséhez. Először szemügyre vette a bősyeges szerzeményét, szemügyre vette az óriásszendvicset, megkevergette a salátaöntetet. Végül lassan leemelte a fedelet a levesről, mélyen beszívta az illatát, két kézzel fogva körül a gőzölgő tartályt. Nyilvánvalóan meg akarta hosszabbítani e csodálatos étkezés élvezetét. Most már készen állt, hogy belekóstoljon a régóta sóvárgott ételekbe. Gondosan kicsomagolta a műanyag kanalat, csordultig megtöltötte, a szájhöz emelte és... a mozdulat közben olyan hirtelen merevedett meg, hogy megdöbbsentem.

Váratlan viselkedésének az oka hamarosan világossá vált. Egy férfi lépett be az előcsarnokba, és felénk csoszogott. Hetvenes éveiben járhatott, nem volt sem kalapja, sem kesztyűje, nyári nadrágban, kopott kabátban, nyitott cipővel közeledett. A keze érdes, az arca kékes árnyalatú volt. Nem én voltam az egyetlen, aki a megpillantásakor felhördült, de a szomszédom volt az egyetlen, aki tett is valamit. Gyorsan félretolta a kincseit, felpattant, és a mellette lévő székhez vezette az idős embert. Saját két kezével dörzsölni kezdte az öregember kezeit. Levette a kabátját, és gyengéden az öregember vállára terítette. Végül így szólt: – Papa, Jack a nevem és Isten egyik angyala hozta nekem ezt az ételt. Éppen végeztem az evéssel, és utálok jó ételt elpazarolni. Segítene? – Ezzel a tál gőzölgő levest az idegen kezébe tette, meg sem várva a választ, de az kérés nélkül is érkezett. – Hát persze, fiam, de csak akkor, ha megfelezed velem ezt a szendvicset. Túl sok ez egy korombelinek.

Nem volt könnyű könnyektől elhomályosult szememmel eljutnom az étkezdébe, de hamarosan visszajöttem a lehető legnagyobb tartály kávéval és a rendelkezésre álló legszélesebb süteményválasztékkal. – Bocsássanak meg uraim, de...

Az én szüleim éppen úgy, mint az önöké, arra tanítottak, hogy osztozkodjak javaimban másokkal, de addig a napig ott a buszpályaudvaron, nem értettem meg világosan az osztozkodás szó értelmét. Amikor elhagytam a várótermet, úgy éreztem, még soha nem volt ilyen melegem.

Marion Brenish

